

JØRN LIER HORST

Φάκελος Κλάουζεν

μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

Έχοντας δουλέψει ως αστυνομικός και επικεφαλής ερευνητικής ομάδας, προτού γίνει συγγραφέας, ο Jørn Lier Horst έγινε γνωστός ως ένας από τους πιο επιτυχημένους συγγραφείς με προέλευση τη Σκανδιναβία. Τα βιβλία του έχουν πουλήσει πάνω από τρία εκατομμύρια αντίτυπα στην πατρίδα του και έχουν μεταφραστεί σε είκοσι οκτώ γλώσσες.

Η σειρά βιβλίων του Βίστιν έχει μεταφερθεί στην τηλεόραση από τους παραγωγούς του *Wallander* και του *The Girl with the Dragon Tattoo* (*Το Κορίτσι με το Τατουάζ*). Το προηγούμενο βιβλίο με τον Βίλιαμ Βίστιν, *Φάκελος Καταρίνα*, κέρδισε το σημαντικό βραβείο Petrona Καλύτερου Σκανδιναβικού Αστυνομικού Μυθιστορήματος για το 2019, το βραβείο καλύτερου Σκανδιναβικού Νουάρ Θρίλερ για το 2018 και είχε μπει στις μακρές λίστες για το βραβείο CWA International Dagger.

ΗΤΑΝ ΔΕΚΑ ΠΑΡΑ ΤΡΙΑ λεπτά το πρωί της Δευτέρας 18 Αυγούστου.

Ο Βίλιαμ Βίστιν μπήκε στο τεράστιο δωμάτιο, το οποίο ήταν εντελώς διαφορετικό απ' ό,τι το φανταζόταν. Πίστευε πως θα έβλεπε επιβλητικά έπιπλα από δέρμα και μαόνι, ωστόσο ήταν διακοσμημένο λιτά και πρακτικά. Ένα γραφείο, φορτωμένο με στοίβες εγγράφων, δέσποζε στον χώρο. Τα μπράτσα της πολυθρόνας πίσω του ήταν φθαρμένα, και οικογενειακές φωτογραφίες σε διάφορα μεγέθη περικύκλωναν την οθόνη του υπολογιστή.

Η γυναίκα που τον είχε υποδεχτεί στον προθάλαμο τον ακολούθησε κι άφησε φλιτζάνια, ποτήρια και δύο κανάτες με καφέ και νερό στο τραπεζάκι του μικρού καθιστικού.

Ο Βίστιν ατένιζε έξω από το παράθυρο μέχρι εκείνη να τελειώσει. Ο ήλιος βρισκόταν ήδη ψηλά στον ουρανό, και η Καρλ Γιόχανς γκάτε, η κεντρική οδική αρτηρία του Όσλο, γέμιζε γοργά.

Η γραμματέας έσφιξε τον άδειο δίσκο πάνω στο στήθος της, έγνεψε με το κεφάλι, χαμογέλασε και αποχώρησε.

Είχαν περάσει λιγότερες από δύο ώρες αφότου ο Βίστιν έλαβε την πρόσκληση να έρθει εδώ. Δεν είχε ξανασυνατησει τον γενικό εισαγγελέα κατ' ιδίαν. Παρόλο που κάποτε τον είχε ακούσει να μιλάει σε ένα σεμινάριο σχετικά με την ποιότητα της αστυνομικής έρευνας, δεν του είχε απευθύνει τον λόγο, ούτε του είχε συστηθεί.

Ο Γιόχαν Όλαβ Λινγκ, ένας μεγαλόσωμος άντρας με γκριζα μαλλιά και τετράγωνο σαγόι, περίμενε όρθιος. Οι ρυτίδες και τα ψυχρά γαλανά μάτια του δημιουργούσαν την εντύπωση ισχυρογνώμονα ανθρώπου.

«Ας καθίσουμε», είπε, δείχνοντας με το χέρι.

Ο Βίστιν κάθισε στον καναπέ δίπλα από το τραπεζάκι.

«Καφέ;»

«Ναι, ευχαριστώ».

Ο γενικός εισαγγελέας γέμισε δύο κούπες. Το χέρι του έτρεμε κάπως. Δεν ήταν δείγμα άγχους ή ταραχής, αλλά συνέπεια της προχωρημένης ηλικίας του. Ο Γιόχαν Όλαβ Λινγκ ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος από τον Βίστιν και κατείχε τη θέση του πιο υψηλόβαθμου εισαγγελικού λειτουργού τα τελευταία είκοσι ένα χρόνια. Σε μια εποχή όπου όλες οι γνώριμες δομές της αστυνομίας βρισκόνταν σε μια ρευστή κατάσταση, ο Λινγκ εκπροσωπούσε κάτι ασφαλές και σταθερό. Ήταν ένας άνθρωπος που δεν άλλαζε πορεία, παρά τις παραινέσεις συμβούλων οι οποίοι ήθελαν να διοικούν το Δημόσιο με πρακτικές του ιδιωτικού τομέα.

«Σ' ευχαριστώ που δέχτηκες να με δεις», είπε, «παρά το ξαφνικό της πρόσκλησης».

Ο Βίστιν κατένευσε και σήκωσε την κούπα του. Δεν ήξερε τον λόγο της επίσκεψής του, ωστόσο μπορούσε να

καταλάβει πως η επικείμενη συζήτηση θα περιείχε εξαιρετικά ευαίσθητες πληροφορίες.

Ο γενικός εισαγγελέας γέμισε ένα ποτήρι με νερό και ήπια μια γουλιά, σαν να είχε ανάγκη να καθαρίσει τον λαιμό του.

«Όπως πιθανότατα γνωρίζεις, ο Μπέρναρντ Κλάουζεν πέθανε το Σαββατοκύριακο», πρόσθεσε.

Η ανησυχία και ένα κακό προαισθημα έδεσαν κόμπο το στομάχι του Βίστιν. Ο Μπέρναρντ Κλάουζεν ήταν ένας πρώην πολιτικός, βουλευτής του Εργατικού Κόμματος, ο οποίος είχε διατελέσει υπουργός σε διάφορες κυβερνήσεις. Την Παρασκευή, ενώ βρισκόταν σε ένα εστιατόριο στο Στάβερν, ένωσε μια ξαφνική αδιαθεσία. Μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο, και την επόμενη μέρα το γραφείο Τύπου του κόμματος ανακοίνωσε τον θάνατό του, σε ηλικία εξήντα οκτώ ετών.

«Γράφτηκε ότι πέθανε από καρδιακή προσβολή», σχολίασε ο Βίστιν. «Υπάρχει λόγος να πιστεύουμε πως η αιτία θανάτου ήταν άλλη;»

Ο γενικός εισαγγελέας κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι.

«Υπέστη άλλη μία καρδιακή προσβολή στο νοσοκομείο», εξήγησε. «Σήμερα θα διενεργηθεί η νεκροτομή, ωστόσο δεν υπάρχει κάποια ένδειξη πως ο θάνατός του οφειλόταν σε κάτι διαφορετικό από φυσικά αίτια».

Ο Βίστιν έμεινε ακίνητος, με την κούπα στο χέρι, περιμένοντας τον Λινγκ να συνεχίσει.

«Ο γραμματέας του κόμματος επικοινωνήσε μαζί μου χθες βράδυ. Βρισκόταν στο νοσοκομείο όταν πέθανε ο Κλάουζεν». Αναφερόταν στον Βάλτερ Κρομ, τον επικεφαλής της Οργανωτικής Επιτροπής του Εργατικού Κόμματος.

«Ο Κλάουζεν δεν είχε άλλους κοντινούς συγγενείς από τότε που ο γιος του σκοτώθηκε σε ατύχημα, οπότε είχε δηλώσει τον Κρομ ως οικείο του. Του δόθηκαν τα υπάρχοντα που ο Κλάουζεν είχε μαζί του όταν έγινε η εισαγωγή στο νοσοκομείο, ανάμεσα σε αυτά και το κλειδί για το σαλέ του στο Στάβερν».

Ο Βίστιν ήξερε το σαλέ. Όταν ο Κλάουζεν ήταν υπουργός Εξωτερικών, τα μέτρα ασφαλείας για το εν λόγω σαλέ είχαν συμπεριληφθεί στις αρμοδιότητες της τοπικής αστυνομίας. Βρισκόταν στο τέλος ενός οικισμού κοντά στο Χουμερμπάκεν και, αν κάποιος ήθελε να είναι ακριβόλογος, πιο κοντά στη Χελγκερόα παρά στο Στάβερν.

«Ο Κρομ πέρασε χθες από το σαλέ, περισσότερο για να βεβαιωθεί πως τα παράθυρα ήταν κλειστά και η πόρτα κλειδωμένη. Ταυτόχρονα, του είχε μπει στο μυαλό η ιδέα πως εκεί θα βρίσκονταν ευαίσθητα κομματικά έγγραφα. Παρόλο που είχε αποσυρθεί από την πολιτική, ο Κλάουζεν ήταν μέλος μιας συμβουλευτικής ομάδας η οποία παρείχε τεχνογνωσία στην ηγεσία του κόμματος».

Ο Βίστιν έγειρε μπροστά στη θέση του.

«Και τι βρήκε;» ρώτησε.

«Το σαλέ είναι μεγάλο και αρκετά παλιό», είπε ο γενικός εισαγγελέας, σαν να χρειαζόταν περισσότερο χρόνο προτού φτάσει στο ψητό. «Ο πεθερός του το έχτισε τη δεκαετία του πενήντα, και όταν ο Κλάουζεν έγινε μέλος της οικογένειας, βοήθησε στην κατασκευή μιας επέκτασης. Ήξερες πως κάποτε δούλευε ως ξυλουργός και σιδεράς, προτού αρχίσει να ασχολείται με την πολιτική;»

Ο Βίστιν κατένευσε. Ο Μπέρναρντ Κλάουζεν ανήκε στην

παλιά φρουρά του κόμματος και ήταν από τους λίγους με παρελθόν βιομηχανικού εργάτη. Ο συνδικαλισμός τού κίνησε το ενδιαφέρον να ασχοληθεί με την πολιτική.

«Η επέκταση του σαλέ έγινε για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες μιας μεγάλης οικογένειας, με παιδιά και εγγόνια. Έχει έξι υπνοδωμάτια συνολικά». Ο γενικός εισαγγελέας έστρωσε μια ζάρα στο γκρι παντελόνι του. «Ένα από τα δωμάτια ήταν κλειδωμένο», συνέχισε. «Ο Κρομ κατάφερε να μπει. Επρόκειτο για ένα από τα πιο μικρά δωμάτια, επιπλωμένο μονάχα με κουκέτες. Πάνω στα κρεβάτια βρήκε ντάνες από χαρτόκουτα. Εννιά, δέκα, δεν ξέρω ακριβώς πόσα. Άνοιξε μερικά και διαπίστωσε πως ήταν γεμάτα με λεφτά. Με χαρτονομίσματα».

Ο Βίστιν ανακάθισε, σαν να είχε καταπιεί μπαστούνι. Στη διάρκεια της συνομιλίας τους είχε σκεφτεί διάφορα, ωστόσο δεν περίμενε με τίποτα αυτή την εξέλιξη.

«Κούτες γεμάτες μετρητά;» επανέλαβε. «Δηλαδή, για τι ποσό μιλάμε ακριβώς; Πόσα χρήματα;»

«Ήταν σε ξένο συνάλλαγμα», εξήγησε ο γενικός εισαγγελέας. «Ευρώ και δολάρια. Περίπου πέντε εκατομμύρια από το καθένα».

Ο Βίστιν έμεινε με ανοιχτό το στόμα, ψάχνοντας να βρει λέξεις.

«Δέκα εκατομμύρια κορόνες, δηλαδή;»

Ο γενικός εισαγγελέας κούνησε το κεφάλι.

«Αν όλα τα κουτιά περιέχουν το ίδιο ποσό χαρτονομισμάτων, τότε μιλάμε για πέντε εκατομμύρια ευρώ και άλλα πέντε εκατομμύρια δολάρια σε καθένα από αυτά», διόρθωσε.

Ο Βίστιν δυσκολεύτηκε να υπολογίσει το σύνολο. Λογικά έπρεπε να φτάνει τα ογδόντα εκατομμύρια κορόνες και βάλε.

«Και από πού προήλθαν;» ρώτησε.

Ο γενικός εισαγγελέας άνοιξε τα χέρια και η έκφρασή του φανέρωνε πως και για τον ίδιο η προέλευσή τους αποτελούσε μυστήριο.

«Γι' αυτό σου ζήτησα να συναντηθούμε», είπε. «Θέλω να βρεις την απάντηση».

Σιωπή έπεσε στο δωμάτιο. Η ματιά του Βίστιν στάθηκε στο παράθυρο και στον καθεδρικό ναό του Όσλο στο βάθος.

«Ξέρεις πολύ καλά την περιοχή», πρόσθεσε ο γενικός εισαγγελέας. «Το σαλέ βρίσκεται στη δικαιοδοσία της αστυνομικής σου διεύθυνσης και διαθέτεις την κατάλληλη εμπειρία για την υπόθεση. Η έρευνα θα πρέπει να παραμείνει απόρρητη. Ο Μπέρναρντ Κλάουζεν υπηρέτησε τέσσερα χρόνια ως υπουργός Εξωτερικών της Νορβηγίας και είχε αναλάβει νευραλγικές θέσεις στο Υπουργείο Εθνικής Άμυνας. Μπορεί να διακυβεύονται εθνικά συμφέροντα».

Ο Βίστιν αναρωτήθηκε τι σήμαινε αυτό. Ο Κλάουζεν είχε λάβει αποφάσεις όσον αφορά τις σχέσεις της Νορβηγίας με ξένες δυνάμεις.

«Ζήτησα από τον αρχηγό σου να σε εξαιρέσει από τα άλλα καθήκοντά σου, χωρίς να τον ενημερώσω για τη φύση της έρευνας», είπε ο γενικός εισαγγελέας και σηκώθηκε. «Θα έχεις πλήρη πρόσβαση σε πόρους μας, και τα εργαστήρια της Εθνικής Υπηρεσίας Εγκληματολογικών Ερευνών, της Κρίπος, θα δώσουν προτεραιότητα σε ό,τι θελήσεις».

Προχώρησε στο γραφείο του και πήρε έναν μεγάλο φάκελο.

«Και πού βρίσκονται τα λεφτά τώρα;» ρώτησε ο Βίστιν.

«Στο σαλέ», του απάντησε ο γενικός εισαγγελέας, δίνοντάς του τον φάκελο.

Ο Βίστιν κατάλαβε πως περιείχε μια αρμαθιά κλειδιά.

«Θέλω να σχηματίσεις μια μικρή ομάδα ικανών ανθρώπων για να εξιχνιάσετε την υπόθεση», συνέχισε ο γενικός εισαγγελέας παραμένοντας όρθιος. «Ο Κρομ έχει ενημερώσει τον Γκέοργκ Χίμλε, τον πρωθυπουργό επί υπουργίας Κλάουζεν. Πέραν αυτού, κανείς άλλος δεν γνωρίζει τίποτα, κι ούτε θα πρέπει να διαρρεύσει το παραμικρό».

Ο Βίστιν σηκώθηκε, καταλαβαίνοντας πως η συνάντηση είχε φτάσει στο τέλος της.

«Το σαλέ διαθέτει συναγερμό. Έχουμε βάλει νέο κωδικό τόσο στο σαλέ όσο και στο σπίτι του. Θα τον βρεις εδώ», εξήγησε ο γενικός εισαγγελέας, δείχνοντας τον φάκελο. «Θα σε συμβούλευα να φροντίσεις πρωτίστως για τα λεφτά».

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΟ κτίριο, η ζέστη τον χτύπησε σαν ωστικό κύμα. Ο Βίστιν πήρε μια βαθιά ανάσα, διέσχισε την Καρλ Γιόχανς γκάτε και κατευθύνθηκε στο πολυώροφο πάρκινγκ όπου είχε αφήσει το αυτοκίνητό του. Προτού φύγει, άδειασε το περιεχόμενο του φακέλου στο κάθισμα του συνοδηγού. Εκτός από τα κλειδιά, ο φάκελος περιείχε ένα μαύρο δερμάτινο πορτοφόλι, ένα χρυσό ρολόι, ένα κινητό τηλέφωνο, μερικά κέρματα και ένα κομμάτι χαρτί με τον νέο κωδικό του συναγερμού: 1705.

Το κινητό ήταν ένα παλιό μοντέλο, αξιόπιστο και λειτουργικό. Του είχε μείνει αρκετή μπαταρία. Στην οθόνη εμφανίζονταν δύο αναπάντητες κλήσεις χωρίς αριθμό.

Το άφησε παράμερα κι έριξε μια ματιά στο πορτοφόλι, που ήταν γδαρμένο, φθαρμένο και είχε χάσει κάπως το σχήμα του. Το άνοιξε και βρήκε τέσσερις πιστωτικές κάρτες, ένα δίπλωμα οδήγησης, μια κάρτα ασφάλισης, μια κάρτα μέλους του Εργατικού Κόμματος και κάρτες πελάτη σε διάφορες αλυσίδες ξενοδοχείων. Στη θήκη για τα χαρτονομίσματα υπήρχαν επτακόσιες κορόνες, αρκετές αποδείξεις

και μια επαγγελματική κάρτα ενός δημοσιογράφου της *Aftenposten*. Επίσης, μερικές φωτογραφίες της συχωρεμένης συζύγου και του γιου.

Η Λίζα Κλάουζεν είχε πεθάνει όταν ο σύζυγός της ήταν υπουργός Υγείας, πριν από περίπου δεκαπέντε χρόνια, και ο Βίστιν θυμόταν πως ο θάνατός της είχε συνταράξει την κοινή γνώμη. Εργαζόταν στην Ένωση των Νορβηγικών Συνδικάτων και σε ηλικία σαράντα έξι ετών είχε διαγνωστεί με μια σπάνια μορφή καρκίνου. Μια ακριβή πειραματική θεραπεία ήταν διαθέσιμη σε διάφορες χώρες, ωστόσο δεν καλυπτόταν από τα ασφαλιστικά ταμεία της Νορβηγίας. Ως υπουργός Υγείας, ο Μπέρναρντ Κλάουζεν ήταν έμμεσα υπεύθυνος για το γεγονός πως η σύζυγός του δεν έλαβε αγωγή, η οποία θα της επέτρεπε να ζήσει περισσότερο.

Ήταν αρκετά χρόνια νεότερή του, και ο γιος τους γύρω στα είκοσι πέντε τότε. Σκοτώθηκε έναν χρόνο αργότερα με τη μηχανή του. Δύο τραγωδίες είχαν χτυπήσει τον Μπέρναρντ Κλάουζεν μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα. Είχε αποσυρθεί από την πολιτική και τη δημόσια ζωή για λίγο καιρό, προτού επιστρέψει ως υπουργός Εξωτερικών.

Ο Βίστιν έριξε το τηλέφωνο, τα κλειδιά και το πορτοφόλι στον φάκελο και περιεργάστηκε το χρυσό ρολόι. Το καντράν ήταν διακοσμημένο με το κόκκινο έμβλημα του Εργατικού Κόμματος. Ενώ ο δείκτης των δευτερολέπτων έκανε έναν πλήρη κύκλο, συμμαζέψαε τις σκέψεις του. Έπειτα έριξε και το ρολόι στον φάκελο με τα υπόλοιπα αντικείμενα κι έβαλε μπρος.

Ο πρώτος που ήθελε στην ομάδα του ήταν ο Έσπεν Μόρτενσεν, ο δυναμικός και πολυτάλαντος τεχνικός της

Σήμανσης, τον οποίο μπορούσε να εμπιστευτεί πως δεν θα μιλούσε πουθενά. Ο Βίστιν τον είχε συναντήσει εκείνο το πρωί στον διάδρομο του τμήματος και ήξερε πως μόλις είχε επιστρέψει από άδεια τριών εβδομάδων.

Καθώς ακολουθούσε τις πινακίδες που οδηγούσαν από το κέντρο της πόλης στον E18, του τηλεφώνησε.

Ο Μόρτενσεν ακούστηκε απασχολημένος όταν του απάντησε.

«Κατάφερες να μπεις σε μια σειρά μετά την άδεια;» τον ρώτησε ο Βίστιν.

«Όχι εντελώς. Έχω ακόμα πολλά να κάνω».

«Θα πρέπει να τα αφήσεις προς το παρόν. Σε θέλω σε μια σημαντική έρευνα».

«Αλήθεια; Περί τίνος πρόκειται;»

«Θα βρίσκομαι στο Λάρβικ σε μιάμιση ώρα», είπε ο Βίστιν, ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του ταμπλό. «Πάρε τον εξοπλισμό σου και έλα να με βρεις στο πάρκινγκ δίπλα στο δημοτικό γυμναστήριο του Στάβερν. Θα σε πάρω για να πάμε στον προορισμό μας».

«Τι τρέχει;» τον ρώτησε ο Μόρτενσεν.

«Θα σου εξηγήσω αργότερα. Αλλά μην πεις λέξη σε κανέναν».

«Ούτε στον Χάμερ;»

Ο Νιλς Χάμερ ήταν ο δεύτερος στην ιεραρχία του τμήματος ερευνών και, εν τη απουσία του Βίστιν, εκτελούσε χρέη διευθυντή.

«Θα μιλήσω εγώ μαζί του», του είπε ο Βίστιν.

Ολοκλήρωσε τη συνομιλία και βρήκε τον αριθμό του Χάμερ.

«Μου ανατέθηκε μια υπόθεση που θα με κρατήσει εκτός υπηρεσίας για αρκετό καιρό», του εξήγησε. «Οπότε αναλαμβάνεις εσύ».

«Τι είδους υπόθεση;» τον ρώτησε ο Χάμερ.

«Απόρρητη υπόθεση».

Ο Χάμερ ήξερε πως δεν θα του έπαιρνε λέξη, κι έτσι προτίμησε να μην επιμείνει.

«Και πόσο καιρό θα είσαι εκτός;»

«Δεν έχω ιδέα», του απάντησε ο Βίστιν. «Θα χρειαστώ τον Μόρτενσεν στα πρώτα στάδια της έρευνας, γι' αυτό να ξέρεις ότι την επόμενη εβδομάδα δεν θα είναι διαθέσιμος».

Ήξερε πως έβαζε σε μεγάλο μπελά τον Χάμερ. Οι άνθρωποι πόροι ήταν ήδη περιορισμένοι.

«Εντάξει», του είπε εκείνος. «Υπάρχει κάτι άλλο που πρέπει να γνωρίζω;»

«Ούτε εγώ γνωρίζω πολλά», παραδέχτηκε.

«Εντάξει», επανέλαβε ο Χάμερ. «Αν με χρειαστείς, είμαι στη διάθεσή σου».

Το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου άρχισε και πάλι να παίζει όταν η κλήση ολοκληρώθηκε, και ο Βίστιν το έκλεισε. Το μόνο που ακουγόταν ήταν ο ήχος του κινητήρα και των τροχών που κυλούσαν στην ασφαλτο. Σκέψεις σχετικά με την προέλευση των χρημάτων ήδη έπαιρναν μορφή στο μυαλό του.

Ο Μπέρναρντ Κλάουζεν ήταν βετεράνος του κόμματος, με πολύχρονη πολιτική καριέρα και ένα παρελθόν γεμάτο αγώνες για την εξουσία. Πάντοτε έβλεπε με καλό μάτι τη συμμαχία με τις ΗΠΑ και είχε υποστηρίξει τη στρατιωτική επέμβαση στο Ιράκ. Αυτό τον οδήγησε σε ενδοκομματικές διαφωνίες

και είχε δεχτεί ισχυρό κόλαφο όταν τελικά αποφασίστηκε πως η Νορβηγία δεν θα συμμετείχε στις εχθροπραξίες. Αργότερα, ως επικεφαλής της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για την Εθνική Άμυνα, είχε κλείσει συμφωνία για την αγορά αμερικανικών μαχητικών αεροσκαφών. Μια σύμβαση αξίας πάνω από σαράντα δισεκατομμύρια κορόνες.

Τα χέρια του Βίστιν σφίχτηκαν γύρω από το τιμόνι. Τα λεφτά ήταν συνήθως η ρίζα κάθε περίπτωσης απληστίας, διαφθοράς και κατάχρησης εξουσίας. Η συγκεκριμένη έρευνα δεν έμοιαζε με καμία άλλη που είχε αναλάβει, ωστόσο ξεκινούσε με ένα σημαντικό πλεονέκτημα. Είχε τα χρήματα. Τα χρήματα πάντοτε άφηναν ίχνη, κι αυτό που είχε να κάνει ήταν να τα ακολουθήσει μέχρι την πηγή.

3

ΤΟ ΛΕΥΚΟ, ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ, βαν που ο Μόρτενσεν χρησιμοποιούσε για να μεταφέρει τον εξοπλισμό του ήταν σταθμευμένο στη σκιά έξω από το δημοτικό γυμναστήριο. Ο Μόρτενσεν καθόταν πίσω από το τιμόνι κι έτρωγε ένα μήλο.

Αφού πάρκαραε το αυτοκίνητό του, ο Βίστιν βγήκε και πλησίασε το ανοιχτό παράθυρο του βαν. Μια ομάδα παιδιών έπαιζε ποδόσφαιρο πάνω στον τεχνητό χλοοτάπητα του διπλανού γηπέδου.

«Πάμε στο σαλέ του Μπέρναρντ Κλάουζεν», είπε.

Ο Μόρτενσεν βλαστήμησε μέσα από τα δόντια, καθώς του έπεσε το μήλο στο δάπεδο του οχήματος, μπροστά από τη θέση του συνοδηγού.

«Δεν έχουμε να κάνουμε με θάνατο», βιάστηκε να προσθέσει ο Βίστιν. «Πρόκειται για κάτι εντελώς διαφορετικό», συνέχισε, λέγοντας για τη συνάντηση που είχε με τον γενικό εισαγγελέα νωρίτερα και την ανακάλυψη των μετρητών από τον γραμματέα του Εργατικού Κόμματος. «Ξέρω τον δρόμο. Ακολουθήσέ με».

Επέστρεψε στο αυτοκίνητό του και κοίταζε από τον

καθρέφτη για να βεβαιωθεί πως ο Μόρτενσεν ερχόταν πίσω του, προτού βγει στον δρόμο που οδηγούσε στη Χελγκερόα.

Τα σπίτια αραίωναν σταδιακά και χωράφια με καλαμπόκι τούς περικύκλωσαν. Έπειτα από μερικά ακόμα χιλιόμετρα έστριψε προς την ακτή και τον οικισμό. Το παλιό οδόστρωμα ήταν ραγισμένο και γεμάτο λακκούβες, ενώ σε διάφορα σημεία ξεπρόβαλλαν πέτρες. Σε μια διασταύρωση αναγκάστηκε να συμβουλευτεί τον χάρτη στο κινητό του, προτού μπει σε έναν στενό χωματόδρομο που κατέληγε μπροστά σε ένα σαλέ στο χρώμα της ώχρας, με γκριζα σκεπή από σχιστόλιθο και μια βεράντα με τζαμαρία και θέα στη θάλασσα.

Ένα παλιό Toyota, πιθανότατα το αυτοκίνητο του Κλάουζεν, ήταν σταθμευμένο μπροστά στο σαλέ. Ο Βίσπιν σταμάτησε το αμάξι του σε κάποια απόσταση, ώστε να αφήσει χώρο στον Μόρτενσεν να παρκάρει το βαν κοντά στην πόρτα.

Έβγαλε τα κλειδιά από τον φάκελο και προχώρησε προς το σαλέ. Μια σημαία ανέμιζε στην κορυφή του ιστού της. Στ' αφπιά του έφτανε ο θόρυβος από τους κινητήρες των ταχύπλων που διέσχιζαν το νερό.

Το σαλέ βρισκόταν σε μια θέση προστατευμένη, και καμία από τις γειτονικές ιδιοκτησίες δεν έβλεπε σε αυτό. Παλιά, κυρτά έλατα έριχναν τη σκιά τους και το γρασίδι εκτεινόταν για καμιά πενηνταριά μέτρα, μέχρι που συναντούσε τα λεία βράχια της ακτής και έναν αβαθή ορμίσκο. Δύο παιδιά είχαν καθίσει σε μια προβλήτα εκεί κάτω, και οι φελλοί των καλαμιών τους επέπλεαν στην επιφάνεια του νερού. Από πάνω τους, τα σύννεφα έστεκαν ακίνητα στον ουρανό.

Ο Βίστιν πλησίασε την πόρτα κι έψαξε να βρει το σωστό κλειδί.

Το λαμπάκι στον πίνακα του συναγερμού αναβόσβηνε, βγάζοντας κοφτούς ηλεκτρονικούς ήχους. Όταν εκείνος πληκτρολόγησε τον σωστό κωδικό, το λαμπάκι άναψε πράσινο.

Δύο μπουφάν κρέμονταν από μια σειρά γαντζάκια δίπλα στον πίνακα, ενώ ένα ζευγάρι γαλότσες και ένα ζευγάρι σανδάλια βρίσκονταν ακριβώς από κάτω.

Μέσα, η κουζίνα ήταν ενιαία με το καθιστικό και ένα σμήνος μύγες είχε μαζευτεί πάνω από μια κατσαρόλα στην εστία. Ένα πιάτο με αποφάγια ήταν παρατημένο στον πάγκο. Στη μία γωνία του καθιστικού δέσποζε ένα εντυπωσιακό τζάκι και μια πόρτα έβγαζε στη βεράντα με την τζαμαρία. Από κει, μια πλατιά σκάλα κατέληγε στην αυλή. Μια μεγάλη φωτογραφία του Κλάουζεν κρεμόταν στον τοίχο. Φορούσε φανελάκι κι έστεκε δίπλα σε ένα τσεκούρι μπηγμένο σε έναν κομμένο κορμό, σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπό του με ένα καρό μαντίλι. Η φωτογραφία αυτή ήταν εμβληματική, καθώς έτσι τον θυμόταν ο κόσμος, σαν έναν άνθρωπο της εργατιάς, ο οποίος εκπροσωπούσε τη βάση του κόμματος. Είχε απήχηση τόσο στα μικρομεσαία όσο και στα ανώτερα στρώματα της κοινωνίας, και η επερχόμενη προεκλογική περίοδος σίγουρα δεν θα ήταν ίδια χωρίς αυτόν.

Οι υπόλοιπες φωτογραφίες στον τοίχο ήταν μικρότερες, ωστόσο έδειχναν τον Κλάουζεν μαζί με γνωστές προσωπικότητες που είχε συναντήσει την εποχή που ήταν υπουργός Εξωτερικών. Τον Νέλσον Μαντέλα, τον Βλαντιμίρ Πούτιν,

τον Ντικ Τσέιι, τον Γκέρχαρντ Σρέντερ, αρκετούς Νορβηγούς πρωθυπουργούς και τον Τζίμι Κάρτερ, όταν τιμήθηκε με το Νόμπελ Ειρήνης, το 2002. Τα γκριζα μαλλιά του Κλάουζεν ήταν πυκνότερα τότε παρά τώρα, ωστόσο το παγωμένο γαλανό βλέμμα του παρέμενε απαράλλακτο.

Από το καθιστικό, ένας διάδρομος με πόρτες και στις δύο πλευρές του οδηγούσε στα υπνοδωμάτια. Η πλησιέστερη έβγαζε στο δωμάτιο που χρησιμοποιούσε ο Μπέρναρντ Κλάουζεν. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο, ένα βιβλίο βρισκόταν στο κομοδίνο και μερικά ρούχα ήταν διπλωμένα πάνω σε μια καρέκλα. Στο πάτωμα κειτόταν ένα μαύρο σακ βουαγιάζ. Στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου ήταν η πόρτα του μπάνιου.

Στο βάθος του διαδρόμου βρήκαν το δωμάτιο που αναζητούσαν. Μύριζε διαφορετικά από το υπόλοιπο σαλέ. Ο αέρας ήταν σκονισμένος και ξηρός, ζεστός και αποπνικτικός. Οι τοίχοι είχαν επενδυθεί με λουστραρισμένο ξύλο ελάτης και ήταν επιπλωμένο με κουκέτες, ένα κομοδίνο και ένα εντοιχισμένο ντουλάπι, το οποίο χώριζε το υπνοδωμάτιο αυτό από το διπλανό του. Αφίσες κοσμούσαν τους τοίχους. Είδωλα της δεκαετίας του ενενήντα, πλάι σε πολιτικές αφίσες με συνθήματα. Οι Nirvana, οι U2 και οι Metallica δίπλα στα συνθήματα *Σταθερή Πορεία, Ασφάλεια στην Καθημερινότητα* και *Το Κράτος Πρόνοιας Είναι το Ανώτατο Αγαθό*. Ένα κιλίμι κάλυπτε το πάτωμα και το παράθυρο είχε λεπτές, εμπριμέ κουρτίνες. Το παντζούρι ήταν κλειστό και δύο αεραγωγοί βρίσκονταν ψηλά στον τοίχο.

Μέτρησαν συνολικά εννιά κούτες, τέσσερις στην κάτω κουκέτα και πέντε στην επάνω. Στην κάτω κουκέτα βρήκαν,

επίσης, ένα ρεζερβουάρ καυσίμου για σκάφος, με σωληνάκι άντλησης, και έναν σύνδεσμο για εξωλέμβια μηχανή.

Οι κούτες είχαν διάφορα σχήματα και μεγέθη. Κάποιες έμοιαζαν με αυτές των σουπερμάρκετ.

Ο Μόρτενσεν έστησε τον φωτογραφικό του εξοπλισμό και ο Βίστιν τραβήχτηκε πίσω για να του δώσει χώρο. Κάνοντας το αυτό, ο ώμος του ακούμπησε τυχαία σε μια παλιά προεκλογική αφίσα στερεωμένη στον τοίχο με πινέζες, που σκίστηκε μέχρι τη μέση, αποκαλύπτοντας μια στρογγυλή τρύπα. Ο Βίστιν κόλλησε το μάτι του στην τρύπα και είδε μέσα της μια δεύτερη.

«Τι βρήκες;» τον ρώτησε ο Μόρτενσεν.

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκε ο Βίστιν, αφαιρώντας εντελώς την αφίσα από τον τοίχο.

Πίσω της κρύβονταν άλλες δύο τρύπες. Έβγαλε το στλό από το τσεπάκι του πουκαμίσου του, το έχωσε στη μία, και η μύτη του βρήκε πάνω σε μια λεπτή χάρτινη επιφάνεια.

Ο Μόρτενσεν έστρεψε τον φακό της φωτογραφικής μηχανής κατά κει, ενώ ο Βίστιν βγήκε στον διάδρομο και πέρασε στο διπλανό υπνοδωμάτιο. Και σε αυτό υπήρχαν προεκλογικές αφίσες στους τοίχους. *Θέλουμε Σοσιαλδημοκρατία επειδή Έχουμε Ανάγκη ο Ένας τον Άλλο. Ανάπτυξη για τη Νορβηγία. Υγεία και Ηλικιωμένοι στην Πρώτη Θέση.*

Κατέβασε μια αφίσα που προέτρεπε τους ψηφοφόρους να πουν *ΝΑΙ στην Ευρωπαϊκή Ένωση*. Πίσω της βρήκε τέσσερις τρύπες, καθεμία από τις οποίες αποκάλυπτε διαφορετικά σημεία του δωματίου από την άλλη πλευρά.

Ο Μόρτενσεν ήρθε δίπλα του. «Παράξενο», σχολίασε και σήκωσε τη μηχανή για να τραβήξει φωτογραφία.

«Ας συνεχίσουμε», είπε ο Βίστιν κι επέστρεψε στο δωμάτιο όπου βρίσκονταν τα μετρητά.

Ο Μόρτενσεν έβγαλε ένα ζευγάρι λάτεξ γάντια και τα φόρεσε, προτού πάσει μία από τις κούτες και την ακουμπήσει στο πάτωμα. Ήταν βαριά, πιο βαριά από ένα κουτί με κόλλες A4.

Τα αφτιά της κούτας ήταν κλεισμένα με καφετιά κολλητική ταινία. Ο Βίστιν δεν ήξερε αν ο γραμματέας του κόμματος την είχε κόψει για να τα ανοίξει, ή αν το είχε κάνει ο Κλάουζεν.

Άνοιξε τα αφτιά και ανακάλυψε ότι μέσα στην κούτα υπήρχαν χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων. Κάποια από αυτά σε δεσμίδες, πιασμένα με γκριζα χαρτοταινία. Ωστόσο δεν ήταν τακτικά στοιβαγμένα, λες και κάποιος είχε γεμίσει την κούτα βιαστικά.

Ο Βίστιν πήρε μια δεσμίδα και υπολόγισε ότι είχε εκατό χαρτονομίσματα. Σύνολο, δέκα χιλιάδες δολάρια. Η κούτα περιείχε περίπου διακόσιες τέτοιες δεσμίδες. Σύνολο, δύο εκατομμύρια δολάρια.

Άφησε τα μετρητά στη θέση τους, κατέβασε μια κούτα από την επάνω κουκέτα και την άνοιξε. Αυτή τη φορά βρήκε μέσα δεσμίδες με ευρώ διαφορετικής αξίας: εικοσάρικα, πενηντάρικα και κατοστάρικα.

Ο Μόρτενσεν έκανε ένα βήμα πίσω.

«Αυτά πρέπει να βρίσκονται χρόνια εδώ», είπε. «Έχουν μαζέψει σκόνη. Φαίνεται πως δεν τα ξόδευε».

Ο Βίστιν συμφώνησε. Τίποτα δεν υποδήλωνε πως ο Μπέρναρντ Κλάουζεν ήταν πλούσιος. Αντίθετα, όλα έδειχναν πως έκανε μια λιτή ζωή.

Ο Μόρτενσεν ήρθε ξανά μπροστά και πήρε μια δεσμίδα χαρτονομίσματα. «Λες να είναι κάποιο μυστικό κονδύλι εκτάκτου ανάγκης που διαχειριζόταν ως υπουργός Εξωτερικών;» είπε. «Μετρητά για την πληρωμή τρομοκρατών που κρατούσαν ομήρους Νορβηγούς στρατιώτες, ή κάτι τέτοιο;»

Ο Βίστιν ανασήκωσε τους ώμους. Ναι, αυτό ήταν μία από τις πιθανές εκδοχές. Τέτοιες κρίσεις απαιτούσαν μετρητά, ωστόσο αμφέβαλλε πως αυτά βρίσκονταν μέσα σε κούτες στο σαλέ ενός πολιτικού που είχε αποσυρθεί.

Διέσχισε το δωμάτιο και άνοιξε το ντουλάπι. Μέσα βρήκε στοίβες από παλιές εφημερίδες και περιοδικά. Ένα ράφι ήταν γεμάτο με διάφορα σπρέι, από εντομοκτόνα μέχρι λακ για τα μαλλιά. Στον πάτο του ντουλαπιού υπήρχαν δύο φιάλες υγραερίου. Ο Βίστιν έσκυψε για να κοιτάξει κάτω από το κρεβάτι. Εκεί είδε δύο μπιτόνια με βενζίνη και άλλο ένα χαρτόκουτο. Ένα σύννεφο σκόνης σηκώθηκε όταν το τράβηξε.

Το κουτί περιείχε παλιά κόμικ. Βγάζοντας μερικά, ανακάλυψε από κάτω δυο τρία γερμανικά πορνοπεριοδικά. Τα παράτησε, έσπρωξε το κουτί ξανά στη θέση του, σηκώθηκε όρθιος και τίναξε τα χέρια.

«Συνεχίζουμε», είπε, δείχνοντας με το κεφάλι τις κουκέτες. «Πρώτα θα καταγράψουμε και θα ταξινομήσουμε τα πάντα κι έπειτα θα τα πάρουμε μαζί μας».

«Πού θα τα πάμε;» τον ρώτησε ο Μόρτενσεν.

«Στο σπίτι μου», του απάντησε ο Βίστιν.

«Στο σπίτι σου;» επανέλαβε ο Μόρτενσεν. «Σκοπεύεις να τα κρατήσεις εκεί;»

«Προσωρινά», είπε ο Βίστιν. «Μέχρι να ανακαλύψουμε τι κρύβεται από πίσω».

«Σε αυτή την περίπτωση ελπίζω να έχεις αξιόπιστο συναγερμό», σχολίασε ο Μόρτενσεν.

Ο Βίστιν έβγαλε το κινητό του κι έφυγε από το δωμάτιο, αφήνοντας τον Μόρτενσεν να σφραγίσει και να αριθμήσει τα χαρτόκουτα.

Βγήκε έξω κι έφερε έναν γύρο το σαλέ, καταλήγοντας στην πλευρά που έβλεπε στη θάλασσα. Δίπλα σε μια βραχώδη προεξοχή είχε χτιστεί ένα όμορφο καθιστικό, με τζάκι, ψησταριά, τραπέζι και θερμάστρες εξωτερικού χώρου. Ο Βίστιν στάθηκε με την πλάτη γυρισμένη στο σπίτι, ψάχνοντας στον κατάλογο επαφών του κινητού του. Έπειτα από λίγο βρήκε τον αριθμό που αναζητούσε και τον κάλεσε.

Γνώριζε τον Ούλβε Χένρικσεν εδώ και πολλά χρόνια. Είχαν κάνει μαζί αίτηση για την ακαδημία της αστυνομίας, ωστόσο ο Ούλβε δεν πληρούσε τα κριτήρια όρασης που απαιτούνταν για την εισαγωγή. Σήμερα ήταν ιδιοκτήτης μιας από τις μεγαλύτερες εταιρείες ασφαλείας, που πρόσφερε μια μεγάλη γκάμα υπηρεσιών, από απλή φύλαξη εισόδου μέχρι μεταφορές πολύτιμων αγαθών, και πιθανότατα έβγαζε τρεις φορές περισσότερα από τον Βίστιν.

«Θέλω έναν συναγερμό», είπε.

Ο Ούλβε Χένρικσεν πρότεινε να γίνει πρώτα μια επιθεώρηση του χώρου.

«Τον χρειάζομαι σήμερα», τον διέκοψε ο Βίστιν, προτού ο Ούλβε ολοκληρώσει την πρότασή του.

«Κατάλαβα», απάντησε εκείνος.

Ακολούθησε μια παύση. Ο Βίστιν περίμενε, παρατηρώντας τα μικροσκοπικά μαύρα μυρμήγκια να σχηματίζουν

γραμμή πάνω στις σχιστολιθικές πλάκες στα πόδια του, προτού εξαφανιστούν μέσα σε μια ρωγμή του τοίχου.

«Μπορώ να στείλω κάποιον στο σπίτι σου στις τέσσερις», είπε τελικά ο Ούλβε.

Ο Βίστιν τον ευχαρίστησε και του έδωσε τη διεύθυνσή του. «Α, και κάτι ακόμα», πρόσθεσε πριν κλείσει.

«Τι;»

Ο Βίστιν δίστασε, φοβούμενος πως ο Ούλβε Χένρικσεν θα έβγαζε εύκολα τα συμπεράσματά του, ωστόσο ήξερε πως θα φανεί διακριτικός.

«Μήπως έχεις κάποιο μηχάνημα που μετράει χαρτονομίσματα;» τον ρώτησε.

«Ναι, στα κεντρικά μας».

«Μπορεί να μετακινηθεί;»

«Έχουμε τρία, ξέρεις», απάντησε ο Ούλβε. «Τα δύο είναι φορητά και κρατάμε το τρίτο για ρεζέρβα».

«Θα μπορούσα να δανειστώ το ένα;»

«Μπορείς να φέρεις τα λεφτά από δω», του πρότεινε ο Ούλβε.

«Θα προτιμούσα να μην το κάνω», είπε ο Βίστιν. «Καλύτερα να περάσω για να πάρω το μηχάνημα».

Κανόνισαν το μέρος και την ώρα, κι έπειτα ο Βίστιν επέστρεψε στο σαλέ.

Ο Μόρτενσεν καθόταν σε μια καρέκλα στο σαλόνι και ξεφύλλιζε το βιβλίο επισκεπτών, χωρίς να έχει βγάλει τα γάντια του. «Ο Χανς Κρίστιαν Μίκλαντ ήρθε εδώ την προηγούμενη εβδομάδα», είπε κι έδειξε στον Βίστιν μια υπογραφή στις τελευταίες σελίδες. «Ήταν υπουργός Δικαιοσύνης όταν φοιτούσα στην ακαδημία της αστυνομίας».

Ο Βίστιν πήρε το βιβλίο.

«Υπάρχουν άλλα τέσσερα τέτοια σ' εκείνο το ράφι», εξήγησε ο Μόρτενσεν, νεύοντας με το χέρι. «Όλοι όσοι έχουν επισκεφθεί αυτό το μέρος από τη δεκαετία του πενήντα και μετά, έχουν γράψει κάτι».

Ο Βίστιν γύρισε τις σελίδες, πηγαίνοντας μπρος και πίσω. Διάσημοι πολιτικοί είχαν σημειώσει την ημερομηνία της επίσκεψής τους και είχαν αφήσει σύντομα μηνύματα. Σε ορισμένες σελίδες ήταν κολλημένες φωτογραφίες από πάρτι, οι οποίες είχαν τραβηχτεί έξω, δίπλα στο σαλέ ή γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι.

«Θα τα πάρουμε κι αυτά μαζί», είπε.

Ο ήχος ενός αυτοκινήτου τούς έκανε να κοιταχτούν έκπληκτοι. Ο Βίστιν πήγε στην πόρτα, παραμέρισε την κουρτίνα του μικρού παραθύρου δίπλα της και κοίταξε έξω. Ένα μεγάλο μαύρο τζιπ ετοιμαζόταν να μπει στον χώρο στάθμευσης.

«Έρχεται κάποιος;» ρώτησε ο Μόρτενσεν.

Ο Βίστιν κούνησε το κεφάλι, βλέποντας το αμάξι να επιταχύνει. Η όρασή του δεν ήταν αρκετά καλή για να διακρίνει τον αριθμό των πινακίδων.

«Φεύγει», είπε, εξακολουθώντας να κοιτάζει το αυτοκίνητο που απομακρυνόταν. «Φαντάζομαι πως ήταν κάποιος που έχασε τον δρόμο του. Εξάλλου, το σαλέ βρίσκεται στο τέλος του χωματόδρομου».

«Ή μπορεί να ήταν κάποιος που άκουσε πως ο Κλάουζεν πέθανε», είπε ο Μόρτενσεν. «Τι λες, θα μεταφέρουμε τις κούτες;»

Ο Βίστιν κατένευσε και φόρεσε ένα ζευγάρι γάντια.

Ο Μόρτενσεν είχε τοποθετήσει κάθε χαρτόκουτο μέσα σε πλαστική σακούλα. Πήραν ο καθένας τους από ένα και τα μετέφεραν μέσα από το σαλόνι στα οχήματά τους.

«Θέλω τα δακτυλικά του αποτυπώματα», είπε ο Μόρτενσεν, αφού άφησε το πρώτο κουτί. «Για να δούμε αν κάποιος άλλος έχει αγγίξει τα χρήματα».

«Τον έχουν στο νοσοκομείο Ούλεβολ», είπε ο Βίστιν. «Θα κανονίσουμε να τα πάρεις αύριο».

«Θέλω και δείγμα γενετικού υλικού για να σχηματίσω το προφίλ DNA του», πρόσθεσε ο Μόρτενσεν.

Ο Βίστιν κατένευσε. «Θα το έχεις κι αυτό». Έμεινε έξω παραφυλώντας για τυχόν άλλα αυτοκίνητα, ενώ ο Μόρτενσεν κουβάλησε τα υπόλοιπα κουτιά.

Ένα ελαφρύ θαλασσινό αεράκι πέρασε μέσα από τη βλάστηση και τους θάμνους με τα άγρια βατόμουρα. Ένας άντρας που κρατούσε καλάμι ψαρέματος περπατούσε στο μονοπάτι που οδηγούσε στην ακτή. Κρατούσε από το χέρι ένα αγόρι που φορούσε κόκκινο σωσίβιο. Μια γυναίκα τράβηξε το λουρί του σκυλιού της καθώς περνούσαν. Παρακάτω στο μονοπάτι συναντήθηκε με έναν άντρα που φορούσε σκούρο παντελόνι, κοντομάνικο και γυαλιά ηλίου.

Ο Μόρτενσεν βγήκε κρατώντας την τελευταία κούτα. «Θα πρέπει να επιστρέψουμε για να κάνουμε μια πιο ενδελεχή έρευνα», είπε, δείχνοντας με το κεφάλι το σαλέ. «Έχει ένα τεράστιο γραφείο με συρτάρια γεμάτα χειρόγραφα σημειώματα. Μπορεί εκεί να βρούμε κάτι ενδιαφέρον, που να μας στρέψει στη σωστή κατεύθυνση».

Ο Βίστιν συμφώνησε κι έριξε μια ματιά στο εσωτερικό του σαλέ. «Περίμενε», είπε.

Μπήκε ξανά μέσα και πήγε στην κουζίνα. Απομάκρυνε τις μύγες από την κατσαρόλα πάνω στην εστία. Κάποιος είχε μαγειρέψει σπιτάδο. Βρήκε μια πλαστική σακούλα κι έριξε μέσα τα αποφάγια, έπειτα άφησε την κατσαρόλα στον νεροχύτη και τη γέμισε με νερό. Άνοιξε το ψυγείο, έβγαλε διάφορα τρόφιμα κι έχυσε το γάλα που είχε απομείνει. Πήρε μαζί του τα αποφάγια, ενεργοποίησε τον συναγερμό κι έκλεισε την πόρτα πίσω του.